

Lélek Sándorné Ekpafat: A mezsgyén

Minden jog a szerzőnél

2014.

Tárogató Hangján Baráti Közösség



A mezsgyén

Az asszony épphogy befordult az utcába, rögtön észrevette a feléje integető szomszédot. Szaporázni kezdte a lépteit, arra gondolt biztosan segítségre van szükségük. Pár lépés választotta el a férfitől, mikor felismerte a férfi kezében a férje kulcstartóját. Heves szívdobogás figyelmeztette a veszélyre. Köszönésen kívül nem tudott megszólalni. A férfi zavartan közölte, a mentőtiszt adta át a kulcsot neki, a férje megbízásából. Annyit üzent, valószínű infarktus.

Klári érezte, elsápad, a hang, amit ezután hallott, foszlányokká vált a tudatában. Nem tudja, hogyan köszönt el, és mit mondott. Arra eszmélt, ott ül a konyha közepén, kezében a mobilja. Hívja a kórházat, kicseng, majd a központos, kapcsol. Zenét hall, nem ismeri fel, zakatol a feje, kavarognak a gondolatai, dühös. Percek telnek el, mire valaki megszólal. Az intenzív osztály orvosa jelentkezett. Először pontosította a beteggel való kapcsolatát, majd közölte, a férje állapotát még nem tudták stabilizálni. Keresse fel az osztályt, vagy érdeklődjön később.

40 éves házasok lesznek a nyáron, van két diplomás gyerekük. Az egyik sikeres ügyvéd, a másik munkakereső két éve, saját képességeivel akar érvényesülni, minden protektori kísérletet visszautasított. Egy pályakezdőnek nehéz munkát találni. Most éppen korrepetál. Az órákért nem kér pénzt, de elfogadja, amit adnak neki, így jut egy kis zsebpénzhez.

Azonnal értesíteni kell a gyerekeit, suhant át az agyán. Már lenyomta a telefon gombját, mikor meggondolta magát. Át kell gondolnia, mit tegyen. Ilyenkor a kapkodás, árthat.

Meg kell várni, mit mond az orvos. Nem rohanhat ajtóستól a házba. Minden esetre be kell bemennie a kórházba, most azonnal.

Úgy érezte, összeroppan a tehetetlenség súlya alatt. Kabátját magára vette, és elindult. A kórházhoz vezető úton, mintha filmet nézve, peregtek előtte az események, az elmúlt évtizedek kockái. Új lakásba költözés, a gyerekek óvodai, iskolai ballagásai, diplomaosztók, házépítés, költözés, nyaralás, közös víkendezések sátorban és

tengerparti nyaralások. Nehézségek és sikerek. Hullámvölgyek és csúcsok.

Nem lehet vége, még annyi minden vár rájuk. Az unokák megérkezésének öröme mindenkinek kijár. Istenem segíts! - hallotta saját hangját. Nem volt gyakorló hívő, az ő beosztásában nem nézték jó szemmel, de egyébként is, szülői minta sem volt előtte. Ateista szülők megkeresztelt gyermekeként nevelkedett. Keresztvíz alá is azért tartották, mert falun éltek a nagyszülők, ők ragaszkodtak a keresztséghez. Imádkozni, a nagymamájától tanult, aki elvitte a vasárnapi misére, ha náluk nyaralt. Mindig hitt egy felsőbb hatalomban, a teremtésben, de nem mélyedt el a vallások megismerésében. Most mégis érezte, a segítség csak fentről jöhet.

A kórházhoz érve lassította a lépteit, késleltetni szeretette volna az időt. A liftre várni kellett. Elővette a telefonját, és felhívta a fiát, elmondta, hol van, kérte, szóljon a bátyjának, és jöjjenek utána.

Az osztályon, beöltöztették, egyszer használatos zöld fityula, maszk és köpeny, nejlon cipővédő. Csak így léphetett az U alakú kórterembe, ahol paravánok választották el a betegeket. Mindenhol gépek, csövek. Soha nem még látott ilyet. A férje ágyához vezették. Megijedt, viaszsárga arcát, verejtékező homlokát látva, orrába csöveken keresztül kapta az oxigént. Vékony huzalokkal volt összekötve gépekkel. Megfogta a hűvös, verejtéktől nedves kezét, és beszélt a gyógyulásról, a nem sokáról..., a meglátod milyen jó lesz...-ról.

Mit mondhat ilyenkor egy aggódó ember a társának, csak azt, amiben maga is hisz. A reményt nyújthat szóban, gondolatban.

A férje válaszolni akart, de látszott nehezeire esik minden szó, és szusszanat, Klára a szájához emelte két ujját, jelezve, hogy ne beszéljen.

Az orvos pár percet engedélyezett.

Alig tudta legyőzni a könnyeit. Meg törölte párja gyöngyöző homlokát, végigsimította a kezét és elkészönt.

A folyosóra érve megszabadult alkalmi öltözkétől, kiment a csapóajtón, várta a fiait. Rosszul érezte magát, majd nem összezsuklott, leült a hideg padra. Nem tudja mennyi idő telt el, mikor a fiúk megérkeztek. Az orvos megengedte, hogy együtt menjenek be pár percre.

Nehezen teltek a percek, azon vette észre magát, hogy imádkozik. Megszakítás nélkül mondja a Miatyánkot. Gyermekkorától nem imádkozott, mégis szó szerint tudja. Mikor a végére ért, kicsit megkönnyebbült. Ott állt mellette a két fia, kérdően néztek rá, tőle várták mondjon valamit. Apátok meg fog gyógyulni, jelentette ki határozottan. Maga is meglepődött saját hangján.

Az éjszaka nehezen telt, semmi nem kötötte le, hajnalodott, amikor összekulcsolta a kezét és ismét imádkozni kezdett. Egymás után számolatlanul, úgy aludt el. Reggel a telefon riasztására ébredt, összereszt, majd kikapcsolta az ébresztő programot, beszólt a titkárnőnek, szabadságot vesz ki. Nem részletezte miért, ismerte Hajnikát, félóra múlva már mindenki tudná az okát.

Próbálta rendbe szedni a gondolatait. Telefonált az osztályra. Az ügyeletes közölte, éjfél körül sikerült stabilizálni a beteg állapota, a krízisen túl van, de még napok kellenek a kardiogén sokk kivédéséhez.

Azonnal a fia szobájába sietett, közölni a jó hírt. A fiú rá mosolygott és azt mondta, tudtam, mert Te tegnap megmondtad, hogy Apa meggyógyul. Jól esett neki, hogy ennyire bíznak benne a gyerekei. Gyorsan elkészült, és indult a kórházba. Amikor a szomszéd kapuhoz ért, megállt és becsöngetett. Megköszönte a szívességet, a segítséget, elnézést kért, ha előző nap megfélekezett volna. Marasztalták, be akarták hívni, de neki menni kellett. Megígérte, majd legközelebb.

Az osztályra érve, hiába csengetett, nem mehetett be, kintről hallotta, nagy a sürgés-forgás, gépeket húznak, vagy tolnak. Udvariasan közölték, várnia kell, talán egy óra múlva jöjjön vissza. Rosszat sejtett, nem mozdult. Félóra elteltével egy ápoló jött ki az ajtón, tőle érdeklődött, de az udvariasan hárított, betegről csak orvos adhat felvilágosítást. Rosszat sejtett, remegni kezdett.

Egyszer csak csend lett. Az idő ólomlábakra váltott, dideregve ült a hideg padon. Elhatározta, nem megy el, MÍG nem látja a férjét.

Délkörül járt, amikor kijött egy orvos, oda lépett hozzá, és bemutatkozott. A fiatal orvos mélyen a szemébe nézett és azt mondta, az újraélesztés eredményes, a keringése kompenzált, a sokkot nem tudták kivédeni. Ezt a csatát megnyerték, azonban még napok kellenek, hogy győzzenek. Bemehet, de csak pár szóra. Betartotta az

orvos utasítását. Az ágy melletti gép most egyenletes, ritmusos halk csipogással jelezte, az életet.

A férfi ismét beszélni szeretett volna, de Klári nem engedte, hiába mondta, hogy nagyon fontos.

Egész úton azon gondolkodott, vajon mit akar annyira elmondani Zoltán. Reggel óta fáj a gyomra, megpróbált valamit magába tömni, de alig ment le pár falat. Soha nem érezte magát ennyire kiszolgáltatottnak, bizonytalannak. Édesanyja jutott az eszébe, hányszor mondta, amikor az édesapja meghalt, ha az ember elveszíti a párját, félelme lesz belőle.

A sors vetítőjében peregtek a filmek. Visszarepítették az egyetemi évekre. Gondolatai elidőztek a vizsgák előtti drukknál, majd az eredményhirdetés utáni dorbézolásoknál. Hirtelen megelevenedtek a képek. Kedvenc helyükön a Várban lévő kisvendéglőben találta magát. Orrában érezte a cigaretta füsttel, és az ételszaggal keveredett falakból áradó dohos, fojtó szagot. Fülében felcsendültek a zongorista rekedt hangú dallamai. Ízlelőbimbói érzékelték a porhanyósra sütött, ropogós bőrű, sült csülök mennyei ízét. A pincérek még most is felismerné. Zoltán egy hasonló vacsora közben kérte meg a kezét. Sokáig mennyasszonykodott, ami avval az előnnyel járt, hogy a kollégium legfelső emeletén sikerült kibumlizniuk egy kétágyas szobát, ott, ahol a házas hallgatók élel. Nem sokan voltak. Mindössze három pár, három szoba, közös konyhával, és vizesblokkal. Számukra ez maga volt a paradicsom. Ilyen körülmények között csiszolódtak össze. Életük legboldogabb időszakaként emlékeznek vissza azokra az évekre. Még a menzával sem elégedetlenkedtek, egyikük sem volt válogatós, falusi gyerekként mindenevővé váltak.

Eget rengető szerelem volt az övék, legalábbis így emlegették. A nagy szeretkezések után néha nyakukba vették a várost, járták a budai éjszakát, majd betértek egy olcsó kisvendéglőbe, ahol összebújva hallgatták a rekedt zongoristát. A következő pillanatban elszakadt a film, s visszatért a mába. Csülök Pékné módra. Határozta el magát, az lesz az ünnepi ebéd, amikor a férje hazatér. Elszégyellte magát, negyven éve nem volt képes megtanulni, hogyan kell elkészíteni a párja kedvencét. Pár éve vett ugyan egy cserépedényt, azóta mennyi marhaságl jutott az eszébe, mit lehet benne sütni, de a csülök kimaradt. Most már megtanulja, döntölte el, és meglepi a családot. Tudja, ez

bizony nem diétás étel, azért talán nem árt meg belőle néhány falat. Minden esetre előtte kikéri az orvos tanácsát, ehet-e belőle a beteg. Nem volt soha konyhatündér, sokszor mindenki ott evett ahol, délidőben tartózkodott. A gyerekek, napközisek, majd menzások lettek, ők a cégnél ebédeltek. Néha egy rosszabb ebéd után, otthon meleg vacsorát készítettek. Hétvégeken, pedig felváltva utaztak a nagyikhoz, ameddig ez megadatott nekik. Alkalmanként felkerekedtek és ünnepélyes keretek között megebédeltek egy étteremben. A régi kisvendéglők hangulata azonban soha nem tért vissza. Ha már arra sem volt indíttatásuk, hogy lemenjenek valahova, akkor hozattak valamit. A fiúknak ez jobban tetszett, nem kellett hozzá átöltözni.

Eddig jutott gondolataiban, mikor az órára nézve megállapította, indulhat is vissza. Vajon mire ér oda? A félelem páncélként szorította össze a gyomrát.

Sokat jelentett az a pár perc, amit a kórteremben tölthetett. Az osztályos orvos azt mondta, várhatóan jól alakul a helyzet, kiegyenlített a keringése, az életfontosságú szervek nem károsodtak.

Amint férje ágyához ért, Zoltán ismét beszélni kezdett.

- Valamit el kell mondanom, - kezdett hozzá.

Ahogy a mondat elhagyta a száját, a gépek megbolondultak. Az egyenletes rövid csipogás, felgyorsult, végtelen galoppba kezdet. A görbék ritmusos tánca vészjelző rángatózásra kezdett. Az ápolónő azonnal ott termett.

- Kérem, egy szót sem tovább, ne izgassa fel magát. Most nem szabad beszélnie és mozognia, nyugalomra van szüksége. – szólt határozottan, mégis barátságosan.

Pár pillanatig a monitorral szemezett, majd a zsebéből elővette a jegyzetét és írt valamit, amit a megfigyelőlapon is rögzített, és az orvosi szoba felé vette az irányt. Mire az orvossal visszatértek, a görbék már békésen keringöztek. Az orvos ránézett a képernyőre, ellenőrizte az adatlapot, és távozott.

A némaságra ítélt férfi szeméből könnypatak fakadt, sós könnye végigfolyt arcának redőjén. Felsége nem győzte törölgetni, és vigasztalni a láthatóan kétségbeesett férfit.

- Kérlek, nyugodj meg, meglásd minden rendben lesz. Majd otthon mindent elmondhatsz. – suttopta.

Letelt a látogatási idő.

A fiai otthon türelmetlenül várták. Mindenről részletesen beszámolt. Zoltán a nagyobbik fiú ideges lett.

- Anyu gondolkozz, mit akarhat Apa annyira elmondani. Talán jó lenne, ha mégis megtehetné. Soha nem láttam őt elgyengülni, most pedig Te sírni láttad.

- Anya, Te láttad máskor is Apát sírni? - kérdezte rögtön Attila.

- Nem, gyerekek, soha nem láttam. Valóban nagyon fontos lehet, ha annyira ragaszkodik hozzá, hogy mielőbb közölje velem.

Még sokáig beszélgettek, későre járt, amikor Zoltán elindult a garzonjába.

- Egy hónap múlva költözünk, kezdheted a dobozolást. – szólt oda az öccsének búcsúzásként.

- Most ez egyáltalán nem fontos. –válaszolt a kisebb fiú.

Zoltán egy közeli lakóparkban vásárolt új lakást, ahová a barátnőjével költözik. Attila mehet az apai nagyanyjuk után örökölt garzonba, Zoli helyére. A szülők ezután ketten maradnak. Az asszony nem folyt bele fiai tömondatos beszélgetésébe. Azon morfondírozott, milyen furcsa lesz ketten ülni a nagy asztalnál, így is egyre ritkábbak lettek a hosszú éjszakába nyúló nagy beszélgetések, mióta kis Zoli nem él velük.

Lefekvés után ismét imára kulcsolta két kezét. Hamar elaludt, az elmúlt napok kimerítették. Kipihenten ébredt, az álmára sem emlékezett. Első gondolata Zoltán volt. Nem késlekedett, hívta a kórházat. Az ügyeletes orvos készségesen tájékoztatta, az éjszaka eseménytelenül telt, a várakozásnak megfelelően haladnak előre, mindennap közelebb kerülve a reményhez. Sokáig állt a zuhany alatt. Jól esett testének a langyos víz simogatása. Bízott benne, kicsit nyugodtabban lesznek majd a napjai. Teát főzött és egy vajás zsemlyét bekapott. Nagyon várta a tíz órát, hogy indulhasson. Az osztályon senkivel nem találkozott, a váróban beöltözött. A kórterem előtti folyosóról, rálátni az ágyra. Zoltán helyén egy nő feküdt, átvágott torkából vastag cső kapcsolódott a lélegeztető géphez. A masina egyenletesen, mélyen szuszogott. Üvegnek tűnő hengerében harmonikaszerű készülék adagolta az életet biztosító oxigént a betegnek.

Többre nem emlékezett. A vizsgálóasztalon tért magához.

- Hol van a férjem?! – kiáltotta.

- Tessék megnyugodni, Balogh urat át helyeztük egy másik ágyra, javuló eredményei és kielégítő állapota ezt lehetővé tette, túl van az életveszélyen. Az ágyon, hol eddig feküdt, a krízisben levő betegeket tartjuk, mivel ott a legjobbak az újraélesztési lehetőségeink, és ott vannak a legújabb technikai eszközeink. – fejezte be mondanivalóját az orvos. Az ápolónő lesegítette a magas asztalról. Ismét beöltöztették és elkísérték a férje ágyához, leültették egy székre. Zoltán arcának viaszsárga színe enyhe rózsaszínre változott. A testén lógó huzalok, csövek változatlanul kellékei voltak az életének, de szemmel láthatóan jobban volt. A monitoron is rendezettebben futkároztak a görbék. A férfi rá mosolygott, és csendben így szólt.

- Nagyon szeretlek benneteket, ha hazamegyek, mindent elmesélek, és megbeszélünk. Nagyon várom azt a napot. – sóhajtott egy nagyot. Miközben gondolatpókjai ismét megjelentek a homlokán. A gépek nem rakoncátlankodtak, hagyták beszélni, a nővérke sem szólt rájuk. Fogták egymás kezét, miközben a szeretet sátra alatt körbe ölelte őket szárnyaival a remény angyala. Innentől kezdve vágattak előre a napok. Hamarosan helyükre kerültek a laborértékek. Fogyott a kétség. Mindennap új örömet tartogatott számukra. Megkezdődött a fokozatos terhelés, az ágy körüli séta, a gyógytornász is megjelent. A lépcsőzések után, beköszöntött a nagy nap, lekerült az általános osztályra, a biztos gyógyulás első, állomására. Klári megnyugodott. A napi ima soha többé nem maradt el, aminek meg is lett a látható eredménye. Az Úr kegyelmét megkapták. Fogadalmat tett! Megtalált hitét soha többé nem adja fel, bármit is tartogasson számára a sorsa. A betegre vár még egy beavatkozás. Nagy műtétnek számít. Érkonstrukciót, végeznek a koszorús ereknél. A lábában lévő erekből vesznek ki egy darabot, abból képezik ki a sérült szívizmot ellátó vezetékét. A beavatkozást követően nem sokára teljes életet élhet. A várólistát azonban ki kell kivárni. Valamikor, természetes volt a nagy kiterjedésű szívizomelhalások esetén, hogy a betegen mielőbb elvégezték a műtétet. Addig nem lehet nyugodt a család, míg túl nem lesz rajta, mert az újabb infarktus veszélye fennáll. A kímélő életmód és az előírt mozgás nagyon fontos. Három hónap múlva kaptak sürgősségi dátumot. Mindketten bíznak benne, az Úr nem veszi vissza, azt, amit megadott.

Azon a napon, amikor Zoltán hazatért a kórházból, odahívta a fiait. Közölte, fontos bejelenteni valója van. Nem hallgathat tovább! Fejét kissé megbillentette, tekintetét az asztallapjára szegezte, senkire nem nézett, majd belekezdett:

- Történetem, amiről nem tudtok, három éve kezdődött.

Egy szakmai értekezletre kellett mennünk. Kettőnk közül csak egyikőnk kapott lehetőséget. Akkor édesanyátok úgy döntött, én menjek. Az előadás után, a második napon lementünk a kollégákkal a bárba, ott találkoztam Lillával, az alföldi részleg vezetőjével. A pezsgő hűtött-, az éjszaka forró volt. Pár napig együtt bolyongtunk, egy szobába aludtunk. Lilla várandós lett. Nem kért semmit, a kislányt megszülte harminchét évesen. Azóta kéthetenként, amikor pecázni járunk Lacival, lemegyünk a kislányához. Az asszonyhoz a szülés óta nincs semmi közöm. Valójában egyikünknek sem jelentett sokat a pár napos kaland. Egyetlen ember, Laci a barátom ismerte a titkom. Óriási teher nehezedett a vállamra, egyfolytában őrlődtem, úgy éreztem megöl a lelkiismeretem. Mint látjátok, be is jelentkezett számonkérésre. A kislányt nagyon szeretem, de benneteket soha nem akarlak elhagyni, az életem vagytok. Kérem, döntsetek a sorsom felett. Mindennel szembe fogok nézni, vállalom, bármi is legyen a következménye. A bűneiért, egyszer mindenkinek fizetni kell! - fejezte be.

Döbbsent csend fogadta a vallomást. A sokkból a ház asszonya tért magához elsőnek.

- Egyelőre fel kell épülnöd, a kislányt hozza el az anyja, én elmegyek anyámhoz, azon a napon. A fiúk ismerjék meg mielőbb a testvérüket. A többit az időre bízzuk.

Csodálkozott magán, milyen nyugodtan fogadta a bejelentést. Észrevette Zoli fia megvető tekintetét, és Attila aggodalmát. A kisebbik fiúknak az apja volt a példaképe.

- Igen Apa, Anyának igaza van, most nincs itt az ideje a nagy döntéseknek. Az állapotod sem megfelelő a gyökeres változásra, - szólt Zoli az apjához csípősen.

Attila csak annyit tudott kinyögni:

- Apa miért? Miért tetted ezt velünk?

Zoli felállt, anyját megölelte, annyit mondott:

- Nagyon szeretlek Anya, Te soha nem maradsz egyedül, bízzál bennem!

Majd az apjához fordulva így szólt:

- Vigyázz magadra, az orvos utasításait ne felejtsd el betartani, szia!

A fiú távozása után, pár perc múlva Attila is szótlanul elhagyta az ebédlőt, és a szobájába vonult.

Ketten maradtak az asztalnál. Nem tudtak mit kezdeni egymással, nem volt alkalmas az idő a nagy beszélgetéshez. A következő hetekben óriási teher nehezedett rájuk. Az asszony alázatosan kiszolgálta, gondozta a férjét, de csak a legfontosabb dolgokat beszéltek meg egymással. Külön-külön szenvedtek. Klári imáiban ahhoz kért segítséget az Úrtól, hogy úgy oldódjon meg ez a nehéz helyzet, ami mindenkinek a legjobb.

Három hónap múlva a műtétet elvégezték. Zoltánnak szerencséje volt, nem úgy, mint egykori szobatársának, aki három árvát hagyott maga után. A hegek szépen gyógyultak, állapota gyorsan javult. Zolika barátnőjével az új lakásba költözött, Attila egyelőre nem megy sehova, hátha apjának kell a garzon. Nincs döntés. Az asszony nem tudja, mit tegyen. Szereti a férjét, talán el tudná fogadni a helyzetet. A fiúknak mielőbb kapcsolatot kell teremteni a féltestvérükkel, hiszen a gyermek nem tehet semmiről. Azonban rettenetesen megalázottnak, kiszolgáltatottnak, becsapottnak érzi magát, akit csúnyán kihasználták. Élethalál harcot vív a lelkében. Ebben az állapotban a férjét sem teheti ki változásnak. A kislány anyjához nem mehet, közös gyermekük ellenére idegenek maradtak egymásnak. Egyébként rég együtt él valakivel, aki a kislányt gyermekeként szereti, neveli, sőt ha Zoltán lemondana róla, a nevére venné.

Klári édesanyja azt tanácsolja, próbálják meg együtt, bízzák az időre a végső megoldást. Talán egyszer a kölcsönös bizalom is újra bekopog hozzájuk, és hazatalál. Mert ugye azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha az ember a párját elveszíti, csak félelme lesz belőle. - mondogatja még gyakrabban.

Klári lefogyott. Lélekben, akaratban azonban megerősödött.

Hat hónappal később, Zoltán újraszületése után, vasárnap Klári kolompolta össze a családot, hogy bejelentsen végleges határozatát. A család tagjai kora este már az asztal körül toporgott. A fiúk számára ismeretlen illat lengte be a teret. Biztos a szagelszívóval lehet a baj, -

gondolták. Nem sokkal később, az asztal közepére cseréptál került, benne sercegő bőrű, piros, ropogósra sült, gőzölgő csülök. De nem ám akárhogyan elkészítve, hanem eredeti Pékné módra. Még furcsállják, de már szokják, hogy a ház asszonya asztali áldást mond, mielőtt hozzákezdenek az étkezéshez. A srácok összekacsintottak, érzékelték, az este szebb lesz, mint gondolták.

Zoltán fátyolos szemmel követte, megtört felesége, és felnőtt gyermekei minden mozdulatát. Reménykedett, része lehet egyszer a család újraegyesülésének ajándékában. A férfi tányérjára asszonya szedett, úgy, ahogyan a közös életük első pillanatától megszokták. Egy ujjnyi csülköt vágott, hozzá rengeteg salátát. Hiába, az orvos utasításait ebben a családban, mindenkinek be kell tartani! A mennyei lakoma után pezsgőt bontottak. A fiúk átölelték anyjukat. Az asszony köztük intette férjét, a megtért bárányt, aki az egymásba kapaszkodott családjá vállán zokogta ki magát. Az est folyamán Attila bejelentette, két hét múlva beköltözik a garzonba. Ezen kívül még egy örömhírt tartogatott számukra, boldogan közölte, megkapta az állást, amire egy hónapja jelentkezett, így a kis lakás teljes költségét fedezni tudja. Megkezdí önálló életét.

Klári életének legfontosabb állomásához érkezett. Oda, ahova az imahídon keresztül juthat el az ember, ahol az Úr olyan hatalommal vértette fel, amit az kaphat meg, aki elfogadja a Szentlélek ajándékát. A feltétel nélküli, - alázatból táplálkozó szeretetet, melynek alappillére a megbocsájtás, és a másik ember elfogadása hibáival együtt, ha azt őszintén megbánja.

Vége